

להשאר מקום לנו

אצל אותם צדיקים גדולים היתה מידת ביטחון גדולה מאד, שהם היו מקבלים הכל בלי שום השתדלות. מי שדרגתו יותר נמוכה, חייב לעבוד עם השתדלות. לעשות פחות השתדלות ממה שצריך, וכך משאירים מקום לביטחון ולאמונה לגדול. אם אדם עושה חשבון שהוא צריך לעבוד 40 שעות בשבוע כדי לפרנס את המשפחה שלו, יעבוד 40 שעות, יקבל את המשכורת וכו', הוא יחשוב שהשיג את מה שהוא צריך בלי הקב"ה. מה שעליו לעשות זה לעבוד 30 שעות, פחות ממה שנראה לו שצריך, כדי לראות את הנס. כל אחד לפי מה שהוא ולפי דרגת הביטחון שלו. אם השתדלות גדולה תגרום לו להגיד: הנה, עבדתי והרווחתי כסף – אז אין לו מקום לאמונה. הקב"ה מבקש את הלב של האדם, את האמונה. במדבר ירד מן לבני ישראל, והקדוש ברוך הוא ציווה אותם לקחת כל יום עומר לגולגולת. כל אחד לוקח כמות מסוימת ולא מיליגרם יותר. אם אתה לוקח יותר, עברת עבירה ואחר כך זה נרקב. כתוב שכל יום היה יורד מן בכמות שיכולה לפרנס את כל עם ישראל 2,000 שנה, אבל ה' אמר לקחת רק עומר, כי כל העניין של המן הוא כדי לנסות את האדם. הקב"ה הראה שיש לו המון שפע, אבל הוא רוצה שיבטחו בו גם מחר, ולכן בכל יום מותר לקחת רק לאותו היום. רק ביום שישי לקחו כפול, כי בשבת לא אוספים. כל העניין של הפרנסה זה לחזק את האמונה והביטחון. הכל אשליה ודמיון.

האחים הקדושים

היו שני אחים קדושים שלימדו אותנו איך מפתחים אמונה וביטחון, רבי אלימלך מליז'נסק ורבי זושא. הם גזרו על עצמם גלות, היו הולכים ממקום למקום באירופה, וכל יום היו ישנים במקום אחר. לא בקשו אוכל מאף אחד, אם לא נתנו להם, לא אכלו. אם לא הזמינו אותם לשבת, היו ישנים בבית מדרש. כל יום הולכים למקום אחר בלי כלום עליהם, אין להם כסף ולא כרטיס אשראי. תלות מוחלטת בחסדי ה'. כל זה כדי לחזק את האמונה והביטחון. היו מחזקים הרבה אחד את השני. מסופר שפעם הם הגיעו בחורף לבית מרזח, נתנו להם לישון שם ליד הקיר. ה'נועם אלימלך, רבי אלימלך מליז'נסק, ישן ליד הקיר, ורבי זושא לידו. באו כמה שיכורים פולנים ואמרו: בואו נעיר את היהודן הזה שישמח אותנו. העירו את רבי זושא וביקשו שירקוד באמצע הלילה. הוא היה גמור מעייפות, רעב וכו', והתחיל לרקוד לפני הפולנים האלה. עשו ממנו צחוק ואחר כך אמרו לו: זהו, לך לישון. אחרי כמה זמן, שוב העירו אותו והכריחו אותו לרקוד. ואז הציע רבי אלימלך לרבי זושא להחליף אתו מקום, כדי שבפעם הבאה יעירו אותו במקומו. רבי זושא לא רצה, אבל רבי אלימלך אמר לו שהוא גוזר עליו בתור האח הבכור להתחלף אתו. החליפו מקומות. לאחר מכן, הפולנים שוב רצו שירקדו להם. אמרו אחד לשני: כבר נמאס לנו מזה שרקד לנו, בואו נעיר את השני. וכך יצא ששוב העירו את רבי זושא. הבינו האחים שאין מה לעשות, כל אחד מקבל בדיוק מה שנגזר עליו משמיים. ככה הם היו מקבלים שיעורים באמונה וביטחון. כל אחד והתיקונים שלו. השיא של האמונה והביטחון הוא להבין שאני תלוי רק בקדוש ברוך הוא. לא תלוי באף בן אדם בעולם. הוא זן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים. את כולם הוא מפרנס, גם אותנו. ה'נועם אלימלך לא היה הולך לישון בלילה כשיש לו כסף בבית, הוא לא היה נרדם. אם היה כסף, היה מחלק אותו לצדקה. זה לא כמו היום שיש קופות גמל, ואם אין למישהו 1.8 מיליון בבנק, הוא לא ישן טוב בלילה. אדם רוצה שיהיה לו מה לאכול מחר. לא צריך לחשוב על מחר! מחר הקדוש ברוך הוא ייתן שוב. אלו דרגות אמונה מאוד גבוהות. מי שמגיע לזה, משוחרר לגמרי. לא מצפים מאיתנו להגיע למדרגות כאלה גבוהות, אבל כן להתחיל את הדרך, להתחיל את העניין של אמונה על ידי תורה, על ידי תפילה, על ידי דיבורים ועל ידי חברה. אם אדם חי בחברה של

אנשים שזה המוטו שלהם, ככה הם חיים, זה מאוד מאוד מחזק. אם חיים בחברה כמו החברה שלנו היום, שעושה הכל כדי לערער לבן אדם את הביטחון, אין לו ביטחון בכלום. לא בכלכלה, לא בבריאות, לא בעתיד. הכל מעורער. הטיפול בזה הוא רק להתעסק עם הספרים הקדושים.